

Zloděj svačín

Zaber, P'ujibo, já to sám nezvládnu," pobízel kamaráda Sváťa, když se pokoušeli vypáčit starou mohutnou větev z koryta říčky.

„Počkejte moment," zarazil je Rafan, „ještě je zaklíněná pod balvanem. Trochu ho nadzvednu.“

„Héj rup!“ Jednorožec zabral a větev se konečně uvolnila. Ale jak do ní byli opření, skončili hromadně ve vodě.

„Nechápu, proč se u všeho musíte koupat," smála se Hanka, která se kousek nad nimi pokoušela lopatou přesunout ke břehu nános písku zachycený nad zatarasenou částí říčky.

Už dva týdny pracovali na údržbě vodních toků před rezervací a posléze i v rezervaci. Zpočátku jim šla práce rychle od ruky, ale postupně se dostávali na území se silnými magickými anomáliemi, takže museli zapojit hlavně svaly. Tenhle úsek říčky byl obzvlášť obtížný. Strážci Magického lesa sem v průběhu roku téměř nechodili, a dopřávali tak klid tvorům, kteří se báli úplně všeho a nejvíc lidského pachu. Nyní však bylo nezbytné uvolnit koryto řeky, aby v okolí nevznikl bažinatý prales. Skupinky brigádníků si rozebraly úseky toku a teď pilně pracovaly na jeho vyčištění. Kamarádi

Rafan, Hanka a Sváta přibrali do party jednorožce P'ujiba a snažili se svým výkonem nezaostávat za dospělými. Zároveň si u práce užili i spoustu legrace a zábavy. Moc dobře si uvědomovali, že se budou muset rozejít, až tahle práce skončí, a kdoví kdy se zase potkají. Hanka by uvítala, kdyby tu s nimi mohl být i její dračí přítel Zuřivý plamen, ale Plam, jak mu říkali, byl černý drak a jeho soukmenovci přátelství s lidmi neuznávali. Dračí zvyky nedovolovaly, aby draci pohlíželi na lidi jako na sobě rovné. Kamarádit s člověkem se u nich považovalo téměř za zradu.

Rafan popadl druhou lopatu a pustil se do písečného nánosu spolu s Hankou. Za chvíli rozšířili průtokový prostor a zdálo se, že si vodní proud se zbylým pískem už poradí sám.

Popošli o kousek níž, kde byla další přehrada z větví.

„Co takhle svačina?“ navrhoval Sváta, když uviděl obrovskou kupu zaklíněného dřeva.

„To není špatný nápad,“ souhlasil Rafan a vylovil z batohu jídlo.

Hanka se posadila do trávy opodál vedle padlého stromu. Na kmen si položila rozbalenou svačinu a hledala v batohu ještě jablko. Když ho našla, sáhla pro svačinu a... chleba nikde! Na kmeni zbyl jen prázdný látkový ubrousek.

„To snad není pravda, než jsem se ohlédla, někdo mi sežral svačinu,“ začala se rozčilovat a zkoumat prostor za kmenem. Kromě dvou mravenců nic živého neobjevila. Ale po svačině ani památky!

„Na,“ nabídl jí Rafan půlku svého chleba, „já se s tebou rozdělím.“

Vděčně nabídku přijala. Při náročném pracovním tempu člověku opravdu vyhládne. Stále nenápadně pošilhávala za záda, zda něco nezahledne, ale svačina se nejspíš vypařila.

Navzdory společnému úsilí za celé odpoledne o mnoho nepokročili. Do brigádnického tábora, kde na ně čekala večere, se však vraceli v dobré náladě, i když unavení. Giro právě kontroloval v kotlíku guláš a Divoch krájel chleba. Ostatní se sesedli s miskami kolem a čekali, až šéf uzná, že je večere hotova. Zatím klábosili, co je na úsecích nového a jak postupuje čištění.

„Zdá se, že tu máme nějakého škůdce. Našel jsem mrtvého tetřívka. Moc krásný exemplář. Nechápu, proč ho ten tvor zabil, když ho nesežral,“ vrtěl hlavou Divoch a při řeči mával svýma obrovskýmá rukama v gestu naprosté bezradnosti.

„A jak ho zabil?“ zajímal se kolega.

„Vypadalo to na zlomený vaz. Na krku jsem našel otisk zubů, jako by se mu něco pokoušelo ukousnout hlavu, ale nedokázalo to.“

„A co stopy?“

„Pár jich kolem mrtvolky bylo. Nikam ale nepokračovaly.“

„A jak vypadaly?“

„Asi kočičí velikost, přibližně trojúhelníková tlapa s drápkou.“

„Nic takového neznám. Neděláš si z nás dobrý den, že ne?“

„Jasně že ne, bylo to divné,“ krčil rameny Divoch.

„Taky se tu toulá zloděj svačin,“ přidala se do diskuze Hanka, „než jsem se ohlédla, zmizela mi rozbalená svačina, a já nikoho ani koutkem oka nezahlédla. A to jsem ji měla položenou hned vedle sebe.“

Chlapi zařvali smíchy: „A stopy nenechal? Nebo aspoň drobky?“

„A co Sváta? Seděl od tebe dost daleko?“ přisadil si Giro, neboť všichni znali apetit jejich nejmladšího kamaráda.

„Hele, přestaň už se rejpat v kotlíku a uхни, ať si můžeme vzít večeri,“ dožadoval se jeden z hladových strážců rezervace.

Giro naposledy ochutnal a přikývl: „Tak jo, myslím, že je guláš hotový.“

Za půl hodinky byl kotlík vylízaný. Všichni spokojeně funěli a střídavě klimbali vsedě u ohně. Pár vytrvalců si ještě povídalo u kávy, ale ostatní se postupně nasoukali do spacáků a zalehli ke spánku přímo pod hvězdami. Bylo příjemně teplo, déšť nehrozil, takže nikdo po stanu ani nevzdechl.

Následující den vstala Hanka dřív, aby všem přichystala svačiny a oběd s sebou. Ze začátku se vraceli do tábořiště i na obědy, ale příliš je to zdržovalo, proto se rozhodli scházet až u večere. O to pracnější byla příprava jídla s sebou. Zívající Rafan přišel Hance pomoci. Nachystali pečivo, sýr a ovoce, k obědu kus uzeného a tvarohovou pomazánku, jak kdo bude chtít.

Tábor se začal probouzet a Rafan do vařící vody nad ohněm nasypal směs bylin na čaj. Hanka domazávala poslední chleby, když Giro odněkud k snídani vykouznil obří buchty s marmeládou.

To už do tábora přiběhl P'ujibo, který nocoval se svým otcem. R'íhan sice říčku nečistil, ale dohlížel, aby se jim do cesty nepřipletla nebezpečná zvířata a aby klid v rezervaci jejich nájezdem příliš neutrpěl.

„Vyprávěl jsem oti o tvé svačině,“ přitočil se jednorozec k Hance, „nijak zvlášť se nedivil a prohlásil, že se tu v okolí opravdu pohybuje něco divného. Dokonce ani on sám neví, co to je.“

„Pokud R'íhan neví, co to je,“ podíval se po nich Giro, „potom odhaduji, že ani my nemáme šanci záhadného tvora odhalit. Co ještě otec říkal, P'ujibo?“

„Myslí si, že jde o něco malého, co se umí neuvěřitelně rychle přemísťovat. Pravděpodobně nějaký mimořádně plachý tvor.“

„Tak vidíš, že jsem si nevymýšlel,“ dloubl do šéfa Divoch.

„Pokud je tak plachý, nebude nebezpečný,“ usoudil Giro, „takže vzhůru do práce, ať s čištěním trochu pohneme!“

Další dny proběhly bez zvláštních příhod. Neznámé stvoření se nejspíš přesunulo hlouběji do lesa, kde je klid, takže brigádníci na jeho existenci přestali myslet. Přestěhovali tábor o kus dál po směru toku říčky a pokračovali v práci.

Dostali se do blízkosti břehu s kolonií tulíků a Rafan odnesl svého malého přítele Plavíka k vodopádu, kde se narodil. Tulík uvítal, že může strávit týden se svou rodinou, ale Rafan za ním musel každý večer docházet, jinak by se mu stýskalo. Hanku mrzelo, že nemůže kamaráda na večerní procházce doprovázet, ale Giro děti důrazně požádal, aby do blízkosti tulíků nechodily. Nebylo žádoucí, aby se v chráněné kolonii objevil člověk, jehož by mohl některý z tulíků přijmout za partnera. Skupinka vzácných tvorů byla malá a všichni v Magickém lese důsledně dbali na to, aby přežila a rozmnožovala se.

Údržbu toku kolem vodopádu, kde se kolonie tulíků nacházela, prováděli vybraní strážci rezervace a těsně kolem pracoval už jen Rafan s P'ujibem. Hanka to chápala, ale nelíbilo se jí, že jejich partu okolnosti rozdělily.

Jí a Svátovi byl přidělen úsek zátočin za vodopádem, kde splavené větve uvízly v mělké části říčky. Bylo tu i několik nepříjemných míst, kde to silně zapáchalo hniající rybinou. Po uvolnění koryta se naštěstí všechno rychle zlepšovalo.

Když Hanka popošla k další zmeti větví a našla uhynulou rybu, štitivě si zacpala nos. Rozhodla se torzo ryby zakopat na břehu, než se pustí do vytahování větví a zvíří tím písek u dna. Vzala zdechlinu na lopatu a odnášela ji na břeh.

Znenadání ucítla neznatelný závan vzduchu. Před ní se zhmotnilo malé stvoření. Hance poklesly ruce překvapením a ryba sklouzla z lopaty na zem. Hleděla na maličkého pískově zbarveného dráčka. Snažila se nepohnout a pokud možno ani nemrknout, aby ho nevyplašila. I on ji se zájmem pozoroval. Vzápětí stočil pohled k rybě. Pomaličku a s velikou opatrností se k ní přibližoval. Vzal ji do tlapek a pustil se do ní. Musí mít velký hlad, pomyslela si Hanka, když viděla, jak v něm mizí kusy nevábné zdechliny. Pak jí ale vlétla do nosu muška a dívka se neubránila kýchnutí. Dráček nadskočil a v následujícím okamžiku tu nebyl, jen na zem jako ve zpomaleném záběru dopadl nesnědený kousek ryby. Hanka zamrkala překvapením. Naprosto nechápala, jak mohl dráček tak rychle zmizet. Málem si začala myslet, že to byla halucinace. Ale halucinace by přece nesežrala kus uhynulé ryby.

Vtom zahlédla Svátu, jak na ni mává: „Dáme si oběd, ne?“

„Fuj, tady to smrdí,“ řekl, když přišel blíž, „pojď si sednout někam dál. Táhle je takový příhodný plácek. Co říkáš?“

Posadili se na druhém břehu a vybalili chleba s masem.

„Proč nejíš?“ zeptal se Sváta, když viděl, že Hanka rozbalila jídlo a nechala ho ležet na ubrousku.

„Mám dojem, že je nablízku někdo hladový. Zkousím, jestli přijde ještě jednou.“

„To myslíš toho záhadného tvora, co jsme se o něm bavili?“ divil se kamarád a zakousl se do svého přídělu.

„Přesně tak. Já ho totiž před chvílkou viděla.“

„Vážně? A jak vypadá?“

„Nebudeš mi věřit. Je to malinkatej drak. Takovej žluto-běžovej.“

„Nesmysl, tak malí draci nejsou. Už když se narodí, máš jejich hlavu skoro po prsa.“

„Hm, taky jsem si to myslela. Ale před chvílí jsem viděla jednoho, co byl velký jako kočka.“

„Bůhví co jsi zahlédla. Tipl bych to na halucinaci z hladu...“ Dál nedořekl, protože se u prostřeného ubrousku zjevil dráček, popadl chleba, a než stihli podruhé mrknout, zůstal na místě jen prázdný ubrousek.

„Vidíš, teď jsi měl úplně stejnou halucinaci jako já,“ smála se Hanka, „akorát že já na rozdíl od tebe zůstanu o hladu.“

„Tohle nám nikdo nebude věřit.“